

Igor Plohl
Lev Rogi ali Sreča v nesreči

Ilustracije
učenci Osnovne šole Bojana Iliča Maribor

Naslovnica
Maja Pucelj

Ilustracije v knjigi (po vrsti)

Alja Filip, Pia Pezdíček, Aljaž Emeršič, Julija Kancler,
Nina Hvalec, Zala Kralj, Špela Korada, Miha Turner,
Marko Spasovski, Tija Kukovec

Male ilustracije (od leve proti desni)

Julija Kancler, Blaž Mataln Smehov, Mateja Kozic,
Izidor Ostan, Vid Atelšek K., Živa Gostinčar, /1. del
Zala Kralj, Blaž Mataln Smehov, Mark Mohra, Maja
Pucelj, Jakob Dugonik, Daša Ravter /2. del

Ilustracija na prvi notranji strani

Tim Orin Orešič

Uredila in jezikovno pregledala

Lučka Zorko

Oblikovanje in priprava za tisk

Matjaž Železnik

Tisk

Grafika Zlatečan, Celje

Naklada

2.500 izvodov

Izšlo v sozaložništvu

Založba Pivec

zanjo: Milena Pivec in

 Založba Pivec

Zveza paraplegikov Slovenije

zanjo: Dane Kastelic

Finančna podpora

Academia d.o.o., Maribor

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Univerzitetna knjižnica Maribor

821.163.6-93-34

PLOHL, Igor, 1979-

Lev Rogi : sreča v nesreči / Igor Plohl ;
[ilustracije učenci Osnovne šole Bojana Iliča
Maribor]. - Maribor : Založba Pivec ;
[Ljubljana] : Zveza paraplegikov Slovenije, 2009

ISBN 978-961-6494-96-0

COBISS.SI-ID 63338753

Vse pravice pridržane. Reproduciranje, razmnoževanje
in fotokopiranje dela po Zakonu o avtorskih in sorodnih
pravicah brez soglasja avtorja in založbe ni dovoljeno.

Dragi bralci!

Po poklicu sem učitelj. Svojo zaposlitveno pot sem začel na OŠ Bojana Iliča v Mariboru, kjer sem najprej poučeval v oddelku podaljšanega bivanja. 25. junija 2008 me je padec z lestve zaznamoval za vse življenje, saj sem postal paraplegik. Pravljica Lev Rogi (Igor) je nastala ob dobrodelni prireditvi, ki so jo zame pripravili starši in učenci 4. b razreda v šolskem letu 2008/9. S temi učenci sem preživel dve nepozabni leti v oddelku podaljšanega bivanja. Na pobudo ravnatelja in razredničarke so učenci pravljico ilustrirali. S pomočjo sponzorja in Zveze paraplegikov ter Založbe Pivec pa smo jo izdali v obliki slikanice.

Iskreno se zahvaljujem učencem, ki so prispevali ilustracije, njihovi razredničarki Darji Hodnik, ravnatelju Štefanu Murausu ter Doris Brunec in Lučki Zorko za vzpodbudo in pomoč pri oblikovanju in izdaji slikanice.

Hvala tudi gospe Mileni Pivec z Založbe Pivec, gospodu Danetu Kastelicu z Zveze paraplegikov Slovenije in gospe Majdi Kralj z Academie.

Igor Plohl, učitelj

Igor Plohl

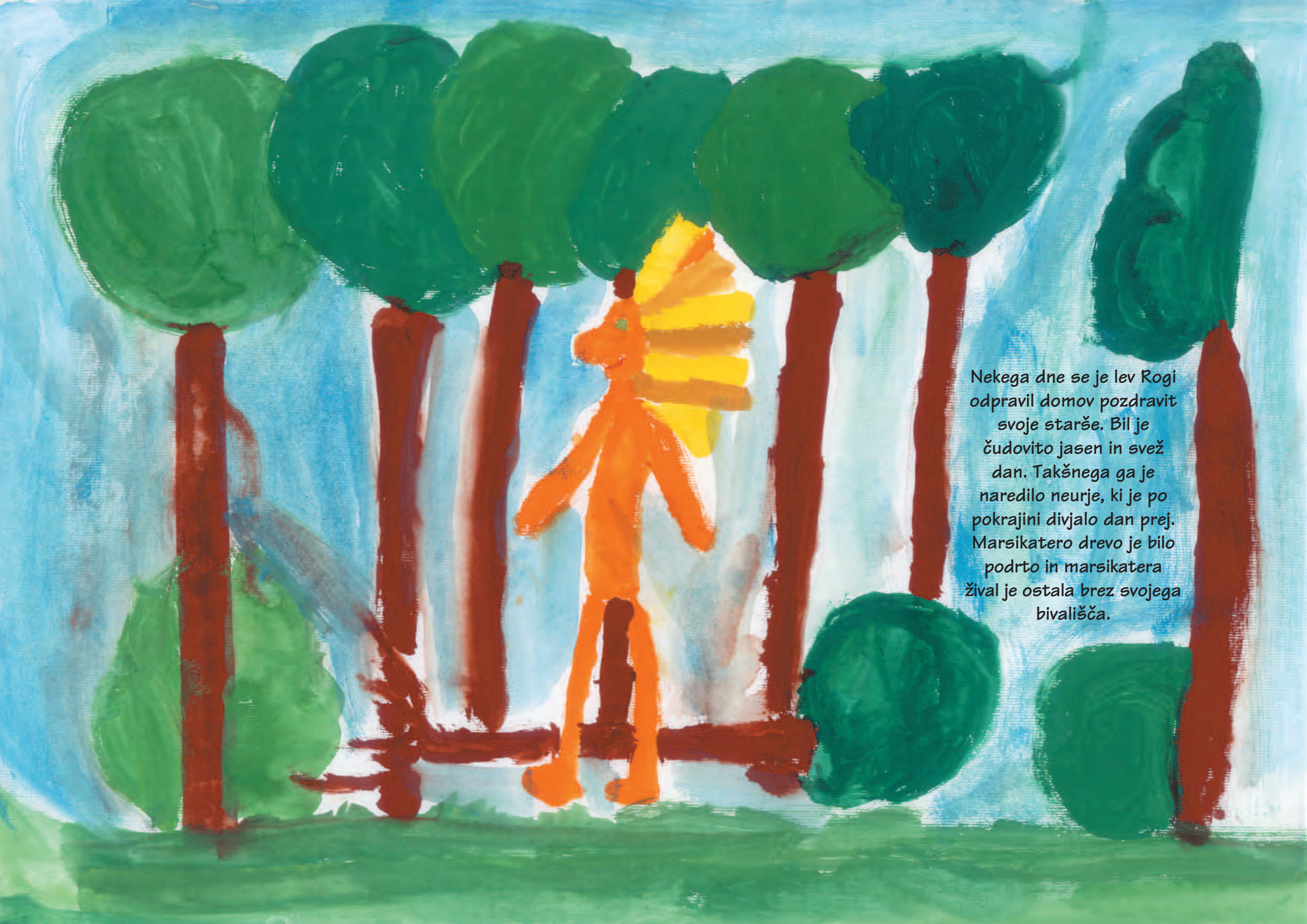
LEV ROGI

Sreča v nesreči

 Založba Pivec

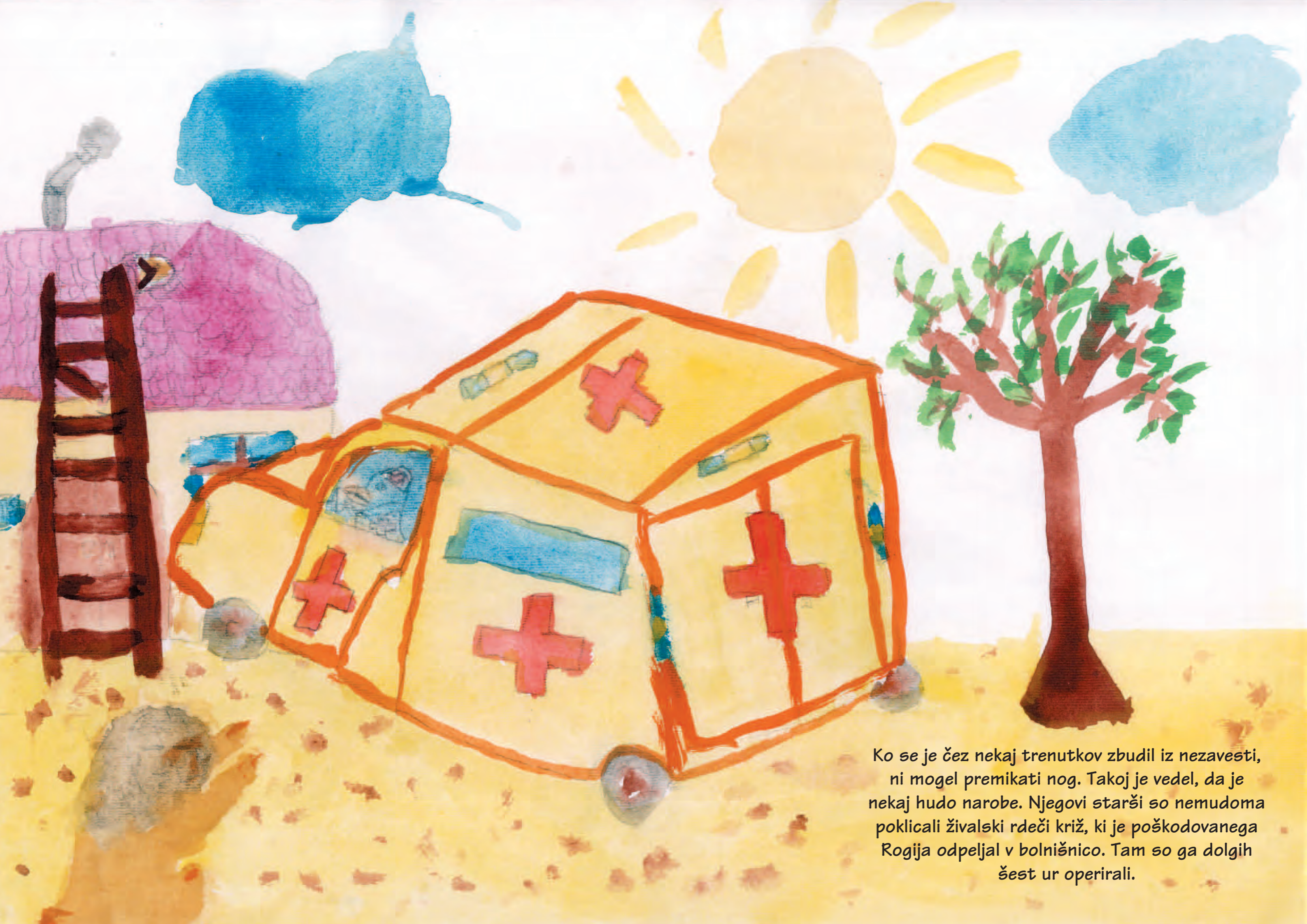

Nekega dne se je lev Rogi odpravil domov pozdravit svoje starše. Bil je čudovito jasen in svež dan. Takšnega ga je naredilo neurje, ki je po pokrajini divjalo dan prej. Marsikatero drevo je bilo podrtó in marsikatera žival je ostala brez svojega bivališča.

Rogija je skrbelo,
kako so neurje
preživeli starši. Po
prihodu domov je
kmalu ugotovil, da je
neurje staršem
poškodovalo dom.

Z veseljem se je
lotil popravila, ko
mu je naenkrat
zmanjkalo tal pod
nogami. Na lestvi
se je zlomil klin in
lev Rogi je padel
globoko na trda
tla.

Ko se je čez nekaj trenutkov zbudil iz nezavesti, ni mogel premikati nog. Takoj je vedel, da je nekaj hudo narobe. Njegovi starši so nemudoma poklicali živalski rdeči križ, ki je poškodovanega Rogija odpeljal v bolnišnico. Tam so ga dolgih šest ur operirali.

Naslednje jutro, ko se je zbudil, mu je zdravnica povedala, da ne bo nikoli več hodil. Za Rogija je bila ta novica naravnost grozljiva. Kako se bo zdaj premikal? In kako bo lovil? Kakšen lev je sploh to, ki ne more uporabljati svojih tac?

Potem je razmišljal samo o tem, kaj vse je izgubil. Nikoli več ne bo mogel brezskrbno pohajkovati po gorah, kar je neizmerno oboževal. Nikoli več ne bo mogel plesati. Nikoli več tekati in nikoli več ne bo čutil svojih nog. Takšnih nikoli več je bilo v njegovi glavi še veliko.

In ker je deljena
sreča dvojna sreča
in deljena žalost
polovična žalost,
je bilo levu Rogiju
kmalu bolj prijetno
pri srcu.

Vsem, ki so ga poznali, je bilo izjemno hudo,
ko so izvedeli, kaj se zgodilo. Mnogi so s
solznimi očmi stali ob njegovi bolniški postelji
in ga bodrili.

Čez nekaj tednov so ga premestili v posebno bolnišnico za hudo poškodovane živali. Tam so mu vsak dan razgibavali tace, mu česali grivo, ga masirali in ga učili fizioterapije. Seveda je bilo tam tudi mnogo drugih poškodovanih živali. Tako je spoznal srno Kato, ki je tako hudo padla, da je lahko premikala le glavo.

Pravi prijatelj pa je postal z leopardom Vinkom, ki je prav tako kot Kata lahko le negibno ležal in s težavo govoril. Lev Rogi je spoznal, da bi se tudi njemu ali komurkoli drugemu lahko zgodilo kaj podobno hudega.

Minevali so tedni in meseci, lev Rogi pa je postajal vedno bolj samostojen in samozavesten. Ugotovil je, da lahko še vedno veliko stvari počne sam. Postal je hvaležen za vse tisto, kar je ostalo neprizadeto.

Še vedno je lahko uporabljal prednje tace, ki jih je zdaj še bolj krepil in negoval. Še vedno je odlično videl, vohal in slišal. Tudi misli so mu dobro tekle. Včasih celo za bedarije.

Čisto samostojen pa lev Rogi vseeno še ni mogel biti. Tu in tam je potreboval pomoč domačih in prijateljev. Na srečo jih je imel veliko.

Nekateri so prihajali redno na obisk in mu prinašali hrano. Drugi so mu darovali cekine, s katerimi je v živalski trgovini kupoval vse, kar je potreboval. Tretji pa so samo zanj organizirali celo dobrodelno prireditev.

Tako je lev Rogi spoznal, da je življenje
lahko kruto, vendar je vse lažje in lepše,
če imaš prijatelje, ki te vzpodbujajo,
te imajo radi in ti pomagajo v najtežjih
trenutkih.

Danes lev Rogi spet opravlja svoj poklic. Vsak dan hodi v šolo in uči mlajše življenjskih modrosti. Sorodniki in prijatelji mu tu in tam še malo pomagajo pri lovu. Drugače pa vse ostalo naredi čisto sam. Sam si neguje grivo, razgibava tace in skrbi za svoje telo. Rad potuje in raziskuje svet. Še vedno zna včasih komu pognati strah v kosti in prav strašno zarenčati. In ne boste verjeli: tudi pleše lahko, pa čeprav sedé.

